

relsen for at beslutte, hvem der skulle betale, og hvor meget de eventuelt skulle betale. Det er jeg meget ked af.

Derfor håber jeg, at man på en eller anden måde i udvalget kan finde ud af, at der skal være enighed i bestyrelsen på det område, for jeg tror, hvis man kan komme frem til, at der skal være enighed, at det kan både arbejdstagere og arbejdsgivere på det område, for jeg er sikker på, at de også er klar over, at der sker så meget i fremtiden, at det er nødvendigt med endnu mere uddannelse for de mennesker, der ikke har så stor en uddannelse nu.

Men vi ser positivt på det her og går ind i forhandlinger om det. Men én gang til: Jeg mener, det må være rigtigt, at hvis bestyrelsen beslutter, at der skal bruges flere penge på området, så skal der på en eller anden måde findes enighed om det.

Der er flere ting i forslaget om godtgørelse i forbindelse med de efteruddannelser. Skal man f.eks. afsted på et 6-ugers-kursus, ja, så kan man få op til maksimum dagpenge, hvis man ikke har en aftale med sin arbejdsgiver om, at han betaler. Det i sig selv lyder rigtigt. Men så er der det, der hedder en anerkendt, kompetencegivende uddannelse. Der sker der jo en meget hurtig aftrapning af den godtgørelse, man kan få. Det er også rimeligt, at der sker en aftrapning, men jeg synes, det er noget hurtigt, den aftrappes; men jeg ved ikke, om det er muligt, at vi kan gøre noget ved det under udvalgsarbejdet.

Så er der forslaget om selve uddannelsesprogrammerne, og hvordan de skal laves. Der er det meningen, at der skal nedsættes et uddannelsesråd, også bestående af arbejdstagere og arbejdsgivere og flere. Det er også en rigtig vej.

Og samtidig åbnes der jo mulighed for – jeg ved ikke, hvor meget – at private kan komme ind på markedet, hvis der opstår sådan nogle. Det er også rigtigt. Det kan være lige så godt som det andet.

Når man går det hele igennem, er der altid noget, man synes skal være anderledes, men det er noget, der trækker i den rigtige retning og forenkler systemet.

Ifølge lovforslaget bliver der mulighed for sammenlægning af nogle af AMU-centrene. Ja, det er jo en selvfølge, når det bliver mere forenklet, og det er også rigtigt. Der er nogle områder, hvor der ligger en stor erhvervsskole måske ikke så langt fra AMU-centret, og kan de finde ud af at lave et samarbejde på en eller an-

den måde, eller kan de ligefrem slås sammen, jamen så er det selvfølgelig rigtigt. For det bliver nødvendigt i fremtiden at koncentrere kræfterne. Så det er også noget, som vi kan bakke op.

Så er der selve afskaffelsen af uddannelsesorloven, og det er der ikke noget nyt i.

Med hensyn til børnepasningsorlov: Som jeg læser det, er det en direkte videreførelse af det, man er enig om. Selvfølgelig har vi den holdning i Frihed 2000, at har man børneorlov, ja, så skal man selvfølgelig ikke kunne benytte de offentlige institutioner, men det er jo en holdning, vi har. Men hvis jeg har læst det rigtigt, er det bare en videreførelse af det, som er gældende nu.

Men jeg kan slutte med at sige: Vi går positivt ind i det her. Dog er der den tidsel, som jeg har været inde på, med hensyn til, om der kunne findes en løsning på, om ikke der skal være enighed, eller at det på en eller anden måde i hvert fald er sådan, at de, der skal betale gildet, altså arbejdsgiverne, skal inddrages eller i hvert fald være med på en eller anden måde, hvis det bliver nødvendigt, at der skal betales ekstra penge.

Men intentionerne i lovforslagene synes vi er rigtige.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Det, jeg godt vil spørge hr. Fransgaard om, og som jeg i øvrigt har været i debat med både hr. Vibjerg og hr. Knud Erik Kirkegaard om, er jo den udtalelse, hvor vi siger, at det ikke nødvendigvis for Socialdemokratiet er vigtigt, at det er en enig indstilling fra bestyrelsen, der kommer, hvis der skal kræves penge op. Når vi nu kigger på lovforslaget, så skal bestyrelsen bestå af 16 medlemmer, 8 fra lønmodtagerside og 8 fra arbejdsgiverside. Der er 5 fra Dansk Arbejdsgiverforening, 2 repræsentanter for de offentlige arbejdsgivere og 1 fra Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger. Disse arbejdsgiverrepræsentanter har da forskellige interesser.

Lad os nu tegne det billede, at der skal komme en indstilling om opkrævning af et eller andet beløb, ligegyldigt hvor stort eller lille, er det så rimeligt, at vi siger, at hele den fløj skal være enig om, at de penge skal kræves op? Kan det ikke blive til noget, hvis man f.eks. siger, at lønmodtagersiden er enig, de 5 DA-medlemmer er enige, de 2 offentlige er enige, men repræsen-